

SOBAT

VOMI

vfonds investeert in VREDE

Monuta Veteranenuitvaart

Erkenning en waardering staan voorop bij onze dienstverlening

Veteranen hebben een bijzondere status in Nederland. Monuta wil graag iets terugdoen voor die mensen die zich hebben ingezet in dienst van de vrede. Daarom ontwikkelden we de Monuta Veteranenuitvaart. Om recht te doen aan het bijzondere verleden van veteranen. Een veteranenuitvaart is een uitvaart met bijzondere elementen die te maken hebben met het verleden als veteraan. Het Team Bijzondere Uitvaarten (TBU) van Monuta heeft alle kennis in huis om een veteranenuitvaart te verzorgen. De teamleden zijn bekend met verschillende protocollen, ceremonieel en onderscheidingen.

Uitvaartwensen vastleggen

Het is belangrijk dat uw nabestaanden later weten welke keuzes zij moeten maken voor uw uitvaart. Daarom kunt u bij Monuta gratis uw wensen vastleggen in het Monuta Uitvaartwensenformulier. Speciaal voor wensen die met uw veteranenstatus te maken hebben, heeft Monuta een bijlage ontwikkeld waar u tot in detail uw wensen kunt noteren. Wilt u uw wensen vastleggen? Neemt u dan geheel vrijblijvend en kosteloos contact met ons op.

Monuta Team Bijzondere Uitvaarten

24 uur per dag bereikbaar op 055 - 527 42 77

VETERANEN
INGEZET
IN DIENST
VAN DE VREDE

Monuta
De steun bij ieder afscheid.

Jaarlijks worden begin september in opdracht van het bestuur van VOMI Nederland kransen gelegd op de 7 Erevelden in Indonesië

Ereveld Menteng Pulo

Ereveld Pandu

Ereveld Ancol

Ereveld Candi

Ereveld Kalibanteng

Ereveld Kembang Kuning

Ereveld Leuwigajah

SOBAT

Officieel orgaan van VOMI-NL Vereniging van organisaties, waarvan de leden veteranen, oud-verzetsmensen, oud-militairen, verwanten en sympathisanten kunnen vertegenwoordigen. Verschijnt 6 keer per jaar.

Bestuur

Voorzitter L. Noordzij
P. de Hoogstraat 6
6161 DH Elsloo
Tel. 046-4360607
E-mail:
linoordzij@hotmail.com

**Vice-voorzitter/
Secretaris** K.J. Orsel
Van Hobokenhaven 63
2993 BH Barendrecht
Tel. 0180-611612
E-mail:
kjaosord@live.nl

1e Penningmeester A. Lujendijk
Voordijk 475
2993 DE Barendrecht
Tel. 0180-618425
E-mail:
fam.lujendijk@gmx.net

Banknummer
NL49 RABO 0180 4201 43
of
NL02 INGB 0004 2305 98
i.n.v. "VOMI-Nederland"
Barendrecht

2e Penningmeester P. Bergman, Smeetsjeshof-
straat 11, 6005 SC Weert
Tel. 0495-564641/
06-12202692. E-mail:
pbergman49@online.nl

Voorzitter/secretaris Th.H.A. Rump
Sociale Commissie Albatrosstraat 14
Budgethouder 2382 EG Leidendorp
Fonds Sociale Zorg Tel. 071-5416936
E-mail:
Theorump@gmail.com

Vz. VOMI Bissersland A.M. Mol
De Wiezeboom 9
8332 JT Steerwijk
Tel. 0521-512005
E-mail:
a.mmol@ziggo.nl

Eredelen R. Orit; J.N. Bloem;
G. de Jong;
F.J.F. Smoorenburg;
G.C. Neetkase;
L. Noordzij

Leden van Verdienste

T.J. Grastra; J. Oldenheuing; P.N. Welten;
J. v.d. Ham; P.W. Ruysenhoven; A.W. Scholten;
J. Krikke; G.M. Nattenkaas-Determan;
E.J. Nattenkaas; K.J. Orsel; W.A.J.K. Roze;
Th.H.A. Rump; A.M. Mol; A. Lujendijk;
H. Noordlag; H. Pobs; P.F.G. Gommers;
J. Melgaard; N. Baan

Doelstellingen Vereniging Oud Militairen Indië- en Nieuw-Guineagangers Nederland (VOMI-NL)

De vereniging heeft ten doel:

- Het behartigen van de ideële, materiële en immateriële belangen van haar leden.
- Het behartigen van de belangen van de nagelaten betrekkingen van hen, die als gevolg van directe militaire dienstverrichtingen om het leven kwamen of ten gevolge daarvan invalide werden.
- Het ijveren voor het blijvend eren en herdenken van hen die gevallen zijn tijdens militaire dienstverrichtingen alsmede van hen die tijdens, door of tengevolge van krijgsgeschiedenis, ziekte of ongevallen in of door militaire dienst zijn overleden.
- Het bevorderen van het saamhorigheidsgevoel bij en de samenspraak tussen de leden van haar lidverenigingen.
- Het bevorderen van contacten met gelijkgestemde nationale en internationale organisaties.

Beginselen

De vereniging tracht gestelde doelen te verwezenlijken.

los van elke partijpolitieke richting, levensovertuiging of religie.

De vereniging staat open voor samenwerking met verenigingen, die zich op overeenkomstig terrein als de VOMI-NL bewegen en aanverwante doelstellingen nastreven.

Raad van Advies

Voorzitter H.F. Coopmans, Brigade-generaal der Jagers bij

Leden J.H. de Kleyn, Luitenant-generaal der Infanterie bij
Prof. dr. R.A.C. Holsbergen, Emeritus hoogleraar

Ledenadministratie

G.M. Nattenkaas-Determan
Arestelpad 17
3181 EA Rozenburg
e-mail: vomicia@gmail.com

Correspondentie:

1. Opgave nieuwe leden, adreswijzigingen, bericht van overlijden e.d. richten aan de secretaris van de vereniging waartoe men behoort. Zie secretariaatsadressen onder "VERENIGINGSRECHTS".
2. Zaken VOMI betreffend richten aan de secretaris van het bestuur.

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen in te korten en/of veranderingen aan te brengen of, zonder opgave van reden, niet te plaatsen.

De redactie kan niet aansprakelijk gesteld worden voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De artikelen geplaatst in dit blad behoeven niet noodzakelijk de zienswijze van het bestuur weer te geven.

Overname van artikelen is toegestaan mits met bronvermelding.

Redactiecommissie

Voorzitter/hoofdredacteur Th.H.A. Rump (zie onder bestuur)
Secretaris/redacteur E. Falck
De Bongerd 94
5545 JW Oss
Mobiel: 06-54974053
E-mail: efoss@sa4all.nl

Fotobewerking/redacteur A.M. Mol (zie onder bestuur)
Advertenties K.J. Orsel (zie onder bestuur)

Voorplaat: Gezegende Kersdagen

Voorspoed, Geluk en Gezondheid voor 2020

Druck: Zalsman, Zwolle

Sluitingsdatum inzenden kopij:

Nummer 188 20-12-2019

Website VOMI-NL: www.vomi-nederland.nl

Van de Voorzitter

Om de financiën tot het einde van onze vereniging "in de hand" te houden, heeft het bestuur besloten om met name de bestuurskosten zo goed mogelijk binnen de perken te houden. Dat betekent dat we, de voorzitter inclusief, noodgedwongen selectief moeten zijn met het gehoor geven aan de vele uitnodigingen. Wij vragen daarvoor uw begrip.

In september heb ik twee uitnodigingen gehonoreerd. Op 7 september de thema-ochtend (Unprofor Bosnië) en de herdenking 's-middags bij het Nationaal Indië Monument in Roermond. In de SOBAT van oktober is daarvan reeds verslag gedaan. Op 19 september was ik op uitnodiging van voorzitter Theo Rump aanwezig bij de reünie van VOMI Zuid-Holland in de Marinierskazerne in Rotterdam. Verrassend was de hoge opkomst, meer dan 100 leden, partners en overige genodigden waren aanwezig. Zij genoten van een perfect georganiseerde

bijeenkomst waarbij zij zich de "blauwe hap" goed lieten smaken. Complimenten voor de organisatie!

Op 1 oktober was ik in Vught aanwezig bij de uitvaart van een van de twee KNIL militairen die nog woonachtig waren in Woonoord Lunetten op het voormalige Kamp Vught. Helaas is de tweede KNIL militair, J. Taihuttu, 3 dagen later ook overleden. In een toespraak heb ik de verdiensten van Korporaal van de Militaire Politie KNIL J. Leiwakabessy voor ons Vaderland gememoreerd. Moge beiden rusten in vrede. Op 17 oktober heb ik in Bronbeek de reünie bezocht van OVW Engeland/Schotland. Hier waren de sporen der jaren helaas goed zichtbaar, het aantal echte OVW'ers werd overtroffen door het aantal genodigden. Maar het gaat ultraard om de kwaliteit en niet om de kwantiteit!

21 november ligt weliswaar na de sluitingsdatum van de

kopij (de hoofdredacteur is terecht streng!) maar toch wil ik u informeren dat dan in Nieuwspoor in Den Haag de presentatie is geweest van een nieuw boek over kapitein Westerling van de hand van mr. Bauke Geersing. Hierin wordt op basis van feiten een positiever beeld van hem geschetst dan wij tot nu toe gewend zijn van veel historici. Een aanrader, ik was mee-lezer dus ik kan het bevestigen.

Langzaam maar zeker gaan we richting Kerst en Nieuwjaar en staan we aan de vooravond van 2020. Het jaar waarin VOMI Nederland 35 jaar bestaat! We zullen daar op gepaste wijze aandacht aan schenken. Ik wens alle lezers en hun geliefden gezellige, sfeervolle en zingevende Kerstdagen en een rustig verloop van de jaarwisseling.

*Uw voorzitter,
Leen Noordzij*

Ons Kompas

Veel Nederlandse militairen die destijds in Nederlands-Indië aankwamen, zijn verrast dat hun Nederlandse kompas daar niet werkt. Dit als gevolg van het oversteken van de evenaar van het noordelijk naar het zuidelijk halfrond. Tijdens hun militaire opleiding blijkt deze kennisoverdracht niet altijd aan bod gekomen. Gelukkig kunnen ook de sterren aan de hemel nog de weg wijzen. Maar Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea liggen dus op dat zuidelijk halfrond en ook de sterrenhemel weerspiegelt daar een totaal ander beeld. In plaats van de Grote Beer en de Poolster is daar een constellatie van sterren die we het Zuiderkruis (zie foto) noemen. Zo komen de jonge mannen, die net in de Oost zijn aangekomen, onder een ander gesternte te staan en moeten ze opnieuw hun weg vinden. Ook moeten ze hun kompas bijstellen en dit niet alleen letterlijk maar ook figuurlijk: van vrede en recht als ideaal, tot oorlog en geweld als werkelijkheid. Militairen leren om op kompas te lopen, om de juiste route te vinden, het juiste pad te volgen.

Maar wat is je geestelijk kompas voor alle dag ?

Wie willen wij als mensen zijn onder dat grote wonderbaarlijke uitspannel boven ons. In hoeverre kunnen wij in oorlogstijd vasthouden aan ons eigen morele kompas ? Maar, gaat het in ons leven altijd wel om te bereiken doelen? Gaat het niet veeleer om idealen, die misschien niet altijd haalbaar zijn maar als een soort Licht aan de horizon staan. **Zoals die ene Ster van Bethlehem die eens opkwam voor ons om ons hoop te geven en vertrouwen. Hoop en vertrouwen dat pijn en verdriet zullen verdwijnen en dat er een toekomst zal zijn van vrede en gerechtigheid. Die ene Ster als een belofte, als een ideaal die met ons mee gaat.....en dan kunnen 'verhalen vol hoop' werkelijkheid worden !**

Zoals het volgende verhaal (onbekende bron)

Als de oorlog tussen twee naast elkaar gelegen landen onvermijdelijk wordt, sturen

de generaals van beide kanten verkenners uit om na te gaan, waar men het buurland het gemakkelijkst kan binnenvallen.

Die keren terug en vertellen aan beide kanten hetzelfde: er is maar één plaats aan de grens die daarvoor geschikt is. Maar daar, zo zeggen ze, woont een brave kleine boer in een klein huis met zijn geliefde vrouw. Ze houden van elkaar en men zegt dat het de gelukkigste mensen van de wereld zijn. Zij hebben een kind. Als wij over hun terrein marcheren, verstoren wij dat geluk. Dus er kan geen oorlog komen. Aldus zo spreken de verkenners.

De generaals luisteren en begrijpen dat en de oorlog blijft uit, **zoals iedereen zal begrijpen !**

*Ds. Mary An Bezemer
Oud krijgsmachtspredikant
Veteranenervrijwilliger*

Zwart-wit (deel 2 en slot)

Levensverhaal van Kees Rinn, geschreven door Jacqueline Duurland.

Met medewerking van Akko en Dré Rinn (schoonzus en broer van Kees).

Bron: Verhalendatabase Oorlogsgravenstichting / Jacqueline Duurland.

Foto's: Familie Rinn.

Of je nu zegt dat het lot grillig is of dat Gods wegen ondoorgrondelijk zijn, feit is dat de zoon die door de vader zo nadrukkelijk beschermd werd, midden in de slechte omstandigheden van een oorlog terecht kwam. Met alle kennis die we nu hebben over de rol die Nederland in Indonesië

speelde, kun je je afvragen of het een goede keus was. Voor veel Indonesiërs waren de Nederlanders immers net zo zeer een onderdrukker als de Duitsers dat voor ons waren. Maar achteraf, met alle kennis die we nu hebben, is het altijd makkelijker te oordelen. Het is nooit zwart-wit. Kees wilde als plichtsgetrouwe jongen (met zijn hart op de goede plaats) meehelpen om orde, rust en recht te brengen in een gebied waar de Japanse bezetting chaos en ellende had gebracht. Hij hield van zijn vaderland -wellicht nog extra aangewakkerd door de Duitse bezetting- en wilde zijn land dienen. Indië behoorde bij Nederland en moest van de Japanse bezetter worden bevrijd.

Zwarte tijding

Aanvankelijk schreef Kees brieven naar huis, brieven die niet bewaard zijn gebleven. Via leden van zowel de gereformeerde jongelingsvereniging als de gereformeerde meisjesvereniging werden op de zolder van manufacturenwinkel Dekker-Vermeulen pakketten met wat houdbare producten, zoals

Militair Rinn

Ereteken voor Orde en Vrede

zeep en Zeeuwse babbelaars in blik, klaargemaakt. Deze werden (voorzien van een persoonlijk briefje) verzonden naar Kees en naar andere daar verblijvende doopleden van de gereformeerde kerk. De brieven hielden op te komen en de ouders van Kees en zijn jonge broer hielden hun hart vast. De ongerustheid groeide en zij leefden enkele maanden tussen hoop en vrees. Die hoop werd de bodem ingeslagen op de avond dat een donker geklede man met zwarte hoed aanbelde. Het was predikant Post met de tijding dat bij de gemeente Axel het bericht was binnengekomen dat Cornelis Rinn op 14 oktober 1946 was overleden. Kort daarop hoorde de familie dat Kees aan een longziekte was bezweken en dat de begrafenis al had plaatsgevonden. Weer even later ontving de familie de portemonnee van Kees en zijn bijbel. Op 12 april 1949 ontvingen de nabestaanden een certificaat namens de toenmalige Minister van Oorlog met het bijbehorende Ereteken voor Orde en Vrede met de gesp 1946. Dit postuum toegekende Ereteken hangt tot op de dag van vandaag bij Dré en zijn vrouw Akko in de kamer bij de schoorsteen. Akko heeft Kees ook gekend en het paar heeft de sterfdatum van Kees (14 oktober) zelfs gekozen als trouwdatum om die dag een extra markering te geven.

Pelgrimage naar een oorlogsgraf

De ouders van Kees en Dries bleven een leegte voelen. Zij hebben nooit iemand gesproken die hem in Indië had meegemaakt, wisten niets over hoe lang het ziekbed had geduurd en hadden niet bij de begrafenis kunnen zijn. Duidelijk was wel dat Kees nooit de eindbestemming, het gebied rond Padang op Sumatra, had bereikt. Hij stierf in het ziekenhuis in Tjibinong, een onooglijk plaatsje langs de route Batavia-Bandoeng. Op de dag van zijn overlijden werd hij begraven op het 'witte'

Graf op Ereveld Menteng Pulo

Ereveld nabij het militaire vliegveld Tjililitan. In 1968 is dit Ereveld verplaatst naar het grotere Ereveld Menteng Pulo bij Jakarta, waar Cornelis Rinn (Kees) nu begraven ligt. Het Ereveld telt 4270 graven en 728 urnen met asresten van in Japan omgekomen en aldaar gecremeerde Nederlanders. Begin jaren negentig overlijden de ouders van Kees, zij hebben nooit zijn graf kunnen bezoeken om te rouwen op een plek die zoveel betekenis heeft.

Dré en Akko maakten in het jaar 2000, samen met andere nabestaanden, een door

Bezoek aan het graf in 2000

de Oorlogsgravenstichting gefinancierde 'pelgrimsreis' naar Jakarta van waaruit onder andere ook het Ereveld Menteng Pulo werd bezocht. En dan, 54 jaar na Kees' dood kan er eindelijk een hand op het graf worden gelegd en een bos bloemen. Het blijkt een belangrijk moment in de rouwverwerking. Het respect en de zorg waarmee Erevelden worden onderhouden brengt iets van rust.

Oorlogsslachtoffer, slachtoffer van de oorlog
Sinds 30 augustus 1996 is er een Indië-monument in

Monument in Terneuzen

Terneuzen, waar nabestaanden ieder jaar op de laatste vrijdag van augustus kunnen herdenken. Op een plaquette met het gemeentewapen van Axel staat in witte letters de naam van Cornelis Rinn bijgeschreven. Hij is niet in de strijd gestorven, maar is wel een oorlogsslachtoffer. Misschien is hij zelfs wel een slachtoffer van twee oorlogen. De Tweede Wereldoorlog die door spanningen en voedselgebrek een opgroeiende jongen geen optimale constitutie meegaf en de oorlog in Nederlands-Indië die slechte hygiënische en medische omstandigheden met zich meebracht.

Het monument in Terneuzen stelt een besleng voor, een omheining van bamboe waarmee in Nederlands-Indië kampongs en legerkampen werden afgeschermd tegen gevaar. Waar je waarde aan hecht, wil je immers beschermen. Het zogenaamde vlechtwerk van de besleng is wit, de kleur van de onschuld en van vrede. Een ode aan jongens die het leven lieten voor een ideaal: Orde en Vrede brengen in een verscheurd land.

Plaquette op het monument

Veteranenkerkhof

Naast het Nationaal Ereveld Loenen komt een begraafplaats voor veteranen. Met het veteranenkerkhof gaat er een lang gekoesterde wens van veel veteranen in vervulling. Zij kunnen dan een laatste rustplaats krijgen naast hun vroegere kameraden. Het Nationaal Ereveld Loenen is immers bestemd voor slachtoffers van onder meer de Tweede Wereldoorlog en militairen die daarna sneuvelden tijdens een missie. In 2020 wordt het veteranenkerkhof in gebruik genomen. Op het terrein verrijst ook een multifunctioneel centrum. Dat is niet alleen bedoeld om begrafenissen te ondersteunen, maar biedt ook onderdak aan tentoonstellingen. Verder dient de ruimte voor educatie en om terug te kijken op vredesmissies.

Het veteranenkerkhof en het multifunctioneel centrum komen er door toedoen van de Stichting Nationale veteranenbegravingplaats Loenen en de Oorlogsgravenstichting.

“Daar woonde mijn huis en daar sliep mijn bed” (deel 15)

*Het verhaal over mijn diensttijd in Indië
(1947 t/m 1950)*

door Jan van der Vegt

Daar losten we de paratroepen en de 3e compagnie van 5 RS af. Zij hadden Wonosari al bij het begin van de actie bezet en waren er door de lucht (resp. door de bergen) rechtstreeks naar toe gegaan, terwijl onze taak was geweest om de weg vrij te maken. Luitenant Van Donselaar was inmiddels bevorderd tot kapitein en werd hier garnizoenscommandant. Het werd een redelijk rustige periode na de hectische tijd bij Jogja. We liepen regelmatig patrouille waaronder ook een 5-daagse door de bergen, waarbij we één overmarching in Pyungan hadden.

Toen we daar vlakbij waren, kwamen we hoog uit de bergen (vanaf zo'n 1000 meter hoogte) naar beneden gelopen. Bij de afdaling hadden we een geweldig uitzicht op de vlakke waarin Jogja lag, temidden van groene sawahs met op

de achtergrond een rokende vulkaan (de Merapi) die paars afstak tegen de tropenhemel. Om nooit te vergeten.

De laatste dag van die patrouille mocht ik met een wagen mee terugrijden wegens doorgelopen blaren omdat mijn schoenen niet goed pasten.

In Wonosari woonde dominee Wyotto (een Ambonees) die regelmatig voor ons een kerkdienst hield op de zondagen. De goede man schreef zijn preken uit in het Nederlands en las ze dan voor, maar alleen al het feit dat hij dit voor ons deed, was geweldig. Ik lag met het 3e peloton in een drietal hulzen aan het eind van de hoofdstraat vlak bij een brug over een kleine kalf in een kamer aan de achterkant van het middelste huis. De sanitaire voorzieningen waren niet geweldig, want we

moesten ons baden (mandiën) in een huis tegenover ons bij de familie die daar woonde en ook de was voor ons deed.

Als we diende een diepe put in de tuin naast ons huis, waarboven wij een plank met een gat hadden gemaakt. Je ging, in de voor Indië normale hurkhouding, boven dat gat hangen en als je dan afkneep hoorde je pas een paar seconden later de plons. Het daarna reinigen van je achterwerk ging ook op de Indische manier, nl. met behulp van een fles water in je rechterhand goot je er wat water langs en je gebruikte de linkerhand om je schoon te vegen.

Daarom eet men daar met de rechterhand en geeft men ook deze hand bij begroeting, want de linkerhand is onrein.

Hierboven een (zeer slechte) foto van mijn slaapplek met 'tampatje' (bed) in het huis. Helaas heb ik geen betere foto, maar deze geeft wel een beeld, hoe we gelegerd waren. De klamboe hing overdag bij het hoofdeinde van het veldbed

en werd 's nachts uitgehangen over dat bed om eronder te kruipen ter bescherming tegen de muskieten, die in de tropen nogal wat voorkwamen. Een kastje ernaast voor wat spullen en de rest moest maar onder het bed.

had, terug kunnen vinden. Er waren winkeltjes in gevestigd, maar verder was er weinig veranderd. Alleen Wonosari zelf was behoorlijk uitgebreid, tot ver over de brug naar het zuiden. (zie de foto hieronder).

Toen ik in 1987 samen met Corrie en haar zus Anneke op bezoek was in Wonosari hebben we het huis, waar ik gelegen

Onze kok was niet geweldig en om de maaltijd wat smakelijker te maken liet ik vaak 1 of 2 eieren bakken door onze

'djongos', een jonge inlandse bediende, die ook ons verblijf schoonhield. Die eieren verkreeg ik door ze te ruilen tegen de sigaretten die door de dienst verstrekt werden, maar die ik niet gebruikte omdat ik niet rookte. Er was ook een kantine en daar kochten we flesjes limonadegazeuse en soms een gevulde koek. Er tegenover bevond zich een kleine eetgelegenheden, waar we 's avonds nogal eens een glas 'air djerok' (uitgeperste djerok met water en suiker en heerlijk verfrissend) dronken en een kippenpootje nuttigden (zoiets als een drum-stick). De temperatuur in Wonosari was zodanig, dat we er overdag vaak alleen in een kort broekje rondliepen. We lagen, zoals gezegd, vlakbij een brug over de kali aan het eind van de hoofdstraat. Daar hadden we een wachtpost, waar ik gefotografeerd ben samen met Stef van Hulst (zie foto op pagina 11).

Als we daar op wacht zaten, moesten we ons goed insmeren met anti-muggenolie, want zo vlak boven de kali wemelde het

Een foto van een gedeelte van het 3e peloton. 2e van rechts is sergeant Jaspers Faljer en 3e van rechts is korporaal Joop Kramer. De 2e van links (staand) ben ikzelf.

van die lastposten.

Vanaf 1 april was er geen transport meer mogelijk via de weg, omdat die route te lang was om te kunnen beveiligen. Om die reden werden we daarna bevoorradt door de lucht met Dakota's, die gebruik konden maken van een kleine landingsstrip bij Gadeng.

Links Stef van Hulst en rechts saja

Tweemaal ben ik met zo'n Dakota heen en terug naar Jogja gevlogen.

De eerste keer mocht ik een paar dagen met verlof bij Jo Odijk doorbrengen. Op de vlucht naar Jogja maakten we een omweg via Solo om daar voedselpakketten te droppen aan parachutes. Daarbij moest het vliegtuig behoorlijk scherpe bochten draaien om te verhinderen, dat deze pakketten tegen de eigen staart van het vliegtuig zouden komen. Kapitein Bijlsma werd er behoorlijk (lucht)ziek van. Toen ik na 2 dagen weer terug zou gaan, was het te laat in de middag. Ik moest bij een kampement van 5-5 RI overnachten, waar ze me prompt op wacht zetten. De volgende morgen zouden we al vroeg met het vliegtuig mee, maar toen we op de startbaan naar het vertrekpunt taxieden

klonk er een luide knal en zakte het toestel scheef. We hadden een klapband en gelukkig waren we nog niet aan de start begonnen, anders had dat nog wel eens slecht kunnen aflopen. Er moest een andere Dakota uit Surabaya komen met een reserveband en vervolgens werden wij met dat toestel naar Wonosari gebracht.

Met mijn 2e trip ging ik naar de oogarts, dokter Yap. Van hem kreeg ik een leesbril, sterkte 0,75 (cil.), voorgeschreven om beter te kunnen zien bij het lezen en schrijven. Totaal maakte ik dus 4 vluchten. Het uitzicht tijdens het vliegen was heel indrukwekkend, zo betrekkelijk laag boven het Duizendgebergte met de djatlbossen op de kalkhoudende grond.

Op 11 mei stonden we weer te wachten op een Dakota met foerage en post. Tijdens de landing draaide de wind door een naderende regenbui. De kist startte toen door om een nieuwe poging vanuit de andere richting te doen. Echter, op het moment dat het toestel bij de 2e landingspoging net op de baan was en niet meer kon doorstarten, barstte deze bul los waardoor in één klap de aarden baan in een gladde modderpoel veranderde.

Het vliegtuig begon te zwabberen en gleed door om met een vleugel tot stilstand te komen tegen één van onze voertuigen, een 3-tonner.

Het lossen van de foerage uit het vliegtuig

ATTENTIE !!

Een vriendelijk verzoek aan de secretarissen van de VOMI lidverenigingen om de website van VOMI Nederland (onder het kopje "Nieuws") te raadplegen in verband met opgave deelnemers aan de gezamenlijke Nieuwjaarsbijeenkomst 2020 van VOMI Nederland, Bond van Wapenbroeders en de Vereniging van Nederlands Nieuw-Guinea Militairen op donderdag 16 januari 2020 van 15.30-16.30 uur in de Bernhardkazerne te Amersfoort.

“Onafhankelijkheid, Dekolonisatie, Geweld en Oorlog in Indonesië, 1945-1950”

deel 8

De datum 17 augustus 1945 (3)

In het oktobernummer is de positie van de Verenigde Staten (USA) m.b.t. de onafhankelijkheid van Indonesië beschreven. Nu komt de positie van het Verenigd Koninkrijk (UK) aan de orde.

Op de Conferentie van Potsdam (17 juli-2 augustus 1945) was tot een overkoepelend geallieerd opperbevel voor Zuid-Oost Azië besloten dat zich na capitulatie van Japan zou bezig houden met de verdere afwikkeling. Vice Admiraal Louis Mountbatten, opperbevelhebber van het South East Asia Command (SEAC), werd op 15 augustus 1945 ook verantwoordelijk voor Nederlands Oost-Indië en Frans Indo China, zuid van de 16e breedtegraad. Generaal Douglas MacArthur, opperbevelhebber van het South West Pacific Area Command, droeg deze verantwoordelijkheid aan hem over.

De Britten waren niet te benijden. Zij waren druk met de voorbereiding van “Operatie Zipper”, de geallieerde landing in Maleisië. Deze operatie was gepland in september 1945 maar verviel door de capitulatie van Japan op 15 augustus 1945. Met de focus op oorlog voeren, was de staf totaal onvoorbereid op de plotselinge na-oorlogse situatie. De problemen die overwonnen moesten worden, waren immens.

Nu de oorlog voorbij was, wilden de UK militairen zo snel mogelijk naar huis in plaats van nog geruime tijd nablijven voor nieuwe taken. Met operatie Python werd de

Conferentie van Potsdam (v.l.n.r. Winston Churchill, Harry S. Truman en Jozef Stalin)

diensttijd binnen SEAC verkort en repatriëerden ruim 30.000 ervaren militairen. Dat had ultiem invloed op het moreel van de achterblijvers. Er was nauwelijks informatie over het nieuwe operatiegebied. Dus moest een betrouwbaar inlichtingennetwerk worden opgezet, wat de nodige tijd kostte. De verbindingen waren ontoereikend en verplaatsing van het hoofdkwartier van Kandij op Ceylon naar Singapore was noodzakelijk.

Militairen van hoog tot laag waren uitstekende vechters maar niet opgeleid voor politietaken, laat staan voor een politieke rol. Vaak moesten ter plekke beslissingen worden genomen met grote politieke impact. Bovendien startte SEAC met een vaag geformuleerde opdracht, werd zwak aangestuurd door de Regering in Londen en kreeg steeds meer belangstelling van

de internationale media.

De taken bestonden uit het ontwapenen en concentreren van de Japanse strijdkrachten voor een spoedige afvoer naar Japan. Verder de zorg voor geallieerde krijgsgevangenen, het handhaven van “law and order”, het op gang brengen van de voorziening in eerste levensbehoeften van de bevolking en het opzetten van deugdelijk civiel bestuur conform de wensen van het volk. Hierbij was het niet duidelijk wie “het volk” was, de nationalist, de kolonisten of beiden.

Bij de taakuitvoering werden UK eenheden geconfronteerd met eigen beperkingen maar ook met de (aanvankelijke) afwezigheid van NL troepen, een Indonesische Regering die voorshands geen realistisch alternatief was voor het Nederlandse opkomende gezag

en het feit dat Indonesië in verschillende opzichten nog geen eenheid was.

In september/oktober 1945 werd het 15e Indiase Legerkorps met drie divisies onder generaal Sir Philip Christison als Commander Allied Forces in Netherlands East Indies ontplooid. In plaats van met gejuich te worden ontvangen door de kort daarvoor van het Japanse juk verlost bevolking, werden de militairen geconfronteerd met geweld van nationalistische beweging met doden en gewonden tot gevolg. De omvang van de nationalistische beweging was bij de bezetting onbekend, maar bleek omvangrijker dan verwacht en snel groeiend. De afkeer van Japanners maar ook van Nederlanders (NL) als de eeuwenlange kolonisten en de Britten of Europeanen in het algemeen als hun ondersteuners, uitte zich in de Bersiap.

Civiele geïnterneerden en (KNIL) krijgsgevangenen werd dringend geadviseerd om in de kampen te blijven. Daarbuiten was hun veiligheid niet gegarandeerd, was gebleken. Japanse militairen werd opgedragen de

kampen, desnoods met gebruik van geweld, te bewaken. Bij gebrek aan mankracht riepen de Britten, tot ongenoegen van NL autoriteiten, voor de bewaking ook de hulp in van Indonesiërs. Het is een feit dat daardoor veel levens zijn gespaard.

De gespannen situatie in Indië met het risico dat UK eenheden in plaats van mediator als partij meegezogen dreigden te worden in de oploeiende onafhankelijkheidsstrijd en als instrument van NL een koloniale oorlog ging voeren die men zelf al had afgezworen in India, Birma en Maleisië, noopte tot heroverweging van het UK commitment. De civil affairs overeenkomst met NL zou, behalve acties tegen de verslagen Japanners, alleen nog erkenning van de NL soevereiniteit inhouden en geen acties die de hervestiging van NL gezag konden belemmeren. Zo bevrijdde SEAC alleen krijgsgevangenen uit handen van Japanners en niet van Indonesiërs. Ook was er geen verplichting om te helpen bij het vestigen van NL gezag in geval van oppositie door de lokale bevolking. De stroeve relatie tussen NL en UK civiele en militaire autoriteiten werd er

niet beter op, verwijten gingen over en weer.

De UK eenheden konden pas repatriëren als het gezag was overgedragen aan een legitieme regering, waarbij NL gezag het uitgangspunt was. Het UK hoofdkwartier getroostte zich veel moeite om partijen tot elkaar te brengen en een compromis te bereiken tussen Nederlandse belangen en de Indonesische wens, later eis, om (meer) onafhankelijkheid. Dat zij daarin na een moeizaam proces slaagden, verdient alle lof. Het concept akkoord van Linggadjati, de eerste stap naar Indonesisch zelfbestuur, werd op 15 november 1946 door Schermerhorn en Sjahrir getekend. De UK missie zat erop en repatriëring van UK eenheden was op 30 november 1946 voltooid. Helaas bracht het akkoord niet het verwachte succes. Wel leidde het tot de "de facto" erkenning van Indonesië door Nederland en andere landen, waaronder USA en UK.

In het volgende artikel ga ik hierop verder in als de positie van NL aan bod komt.

Leen Noordzij

De dag waarop ik naar mijn vader zwaai

Dit is mijn 95-jarige vader (Henri Butôt). Ik was mee naar een Veteranendag in Den Haag en ik dacht: als iemand weet wat oorlog is, dan is het mijn vader. Mijn vader heeft de Tweede Wereldoorlog meegemaakt en is naar Nederlands-Indië gegaan omdat hij hetzelfde voor Nederlands-Indië wilde betekenen als de geallieerden voor hem hadden betekend. Mijn vader praat veel over de oorlog, als kind wilde ik het nooit horen. Maar de laatste tijd heb ik me meer in de geschiedenis verdiept en toen ik op de Veteranendag langs de kant van de weg stond, was ik

ontroerd om zijn goede intenties destijds.

Mijn vader is eens mee geweest naar Japan en wilde daar graag een Japanse veteraan ontmoeten. Toe we door een winkelstraat liepen, sprak een oudere Japanse man ons aan om te vragen hoe oud mijn vader was. Ze bleken dezelfde leeftijd te hebben en beiden veteraan te zijn, ze schrijven elkaar tot op de dag van vandaag brieven.

Dat is ook iets wat ik met dit kunstwerk wil zeggen: "Sta open voor de verhalen van de ander, heb niet gelijk een oordeel,

niets is zwart-wit. Ik denk dat vrede daarmee begint".

*Riëtte Butôt (beeldend kunstenaar)
Evelien Vos (tekst)*

Alle ECHOS Homes zijn Veteranenontmoetingscentra

ECHOS Homes zijn van oudsher unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

- ★ ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen (ca. 150 personen) accommoderen.
- ★ Met onderstaande contactpersonen kunt u uw wensen bespreken.
- ★ ECHOS Homes hebben de status 'militaire accommodatie'. Wij kunnen al uw activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd, direct voor u declareren.

ECHOS Home 'de Schakel' gastvrouw: Marieke Potappel
Leuvenumseweg 68, 3852 AS Ermelo tel. 0341 - 552 830

ECHOS Home 'de Landing' gastheer: David Mammen
Deelenseweg 28, 6816 TS Schaarsbergen tel. 026 - 44 30 487

ECHOS Home 'de Vrijheid' gastheer: Roel Willemsen
Eindhovensedijk 13, 5688 GN Oirschot tel. 040 - 29 04 515

ECHOS Home 'het Bakken' gastheer: Han Mennink
Johannes Postweg 5, 7973 JB Darp (Havelte) tel. 0521 - 341 297

ECHOS Home 'het Anker' gastheer: Ad Muilwijk
Toepad 110, 3063 NJ Rotterdam tel. 010 - 24 299 10

ECHOS Home 'de Eendracht' gastheer: Han Mennink
Schapendijkje 8, 1782 TD Den Helder tel. 0223 - 655 066

ECHOS Home 'Baan Zulu' gastheer: Aart Werkman
Otterloseweg 12-A, 6732 BS Harskamp tel. 0318 - 453 060

www.echos.nl

Het Rozenpakhuijs Bloemen en Planten John Scheurkogel

Middeldijk 73 A ~ 2992 SH Barendrecht
Tel.: 0180-621298
Info@hetrozenpakhuijs.nl
Website: www.hetrozenpakhuijs.nl

Openingstijden
Maandag t/m zaterdag
08:00-18:00 uur
Vrijdag 08:00-20:00 uur

Kerstgroet

Kerstmacht 1948
sommige **sobat-oudjes** onder
ons
zullen die Kerstmacht nooit
vergeten.

Djokja veroverd, Soekarno
gepakt
dan terug naar brandend
Midden-Java
na slechts één nachtje slapen...

Het thuisfront viert net vredig
Kerst
als zoonlief in 2-12's colonne
al door verward Semarang
scheurt.

Kerstballen van 25 pond
cadeautjes voor de Siliwangi
da's andere koek !

Het thuisfront vierde Kerst
onwetend van wat hier gebeurde
geen mens die er om treurde.

*ZINLOZE HERINNERING VOOR
ONS ? Toch niet !
Juist zo groeide tussen ons
SOBATS
een band die een leven lang
zou duren.*

Prettige Feestdagen

*Rieks Venema
2-12 RVA*

Nieuwe leden

Naam

Staay, van der M.
Korpershoek, G.

Woonplaats

Ridderkerk
Zuidland

Onderdeel

KM

Nieuwe Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht

Luitenant-generaal der mariniers
Frank van Sprang is met ingang
van 28 november 2019 de
nieuwe Inspecteur-Generaal

der Krijgsmacht (IGK), tevens
Inspecteur der Veteranen en
Inspecteur der Reservisten.
Hij volgt luitenant-generaal

Hans van Griensven op. De
functie-overdracht heeft op 28
november jl. plaats gevonden.

F.V. (Frank) van Sprang

(Foto: Ministerie van Defensie)

Schandvlek van de Staat der Nederlanden (deel 40)

R.J. de Rijk

"Nou captain", zei Tahamata, "wij hebben met u geboft om met de KOALAS mee te gaan, want het had ook anders en slechter kunnen zijn", waarop Thomas weer inhaakte en zei: "Ja, daar ben ik het mee eens, captain" en hij ging met twee lege mokken weer aan dek, terwijl ik aan mijn afgekoelde koffie begon te slurpen. Ik twijfelde er niet aan dat mijn gesprekje zal worden doorverteld en dat was m.i. ook niet erg. Iedereen mocht weten hoe ik dacht en handelde, dat bevordert de eenheid en onderlinge band met elkaar die wij al hadden.

Toen ik mijn koffie op had zei ik tegen Tahamata: "Ik ben even in mijn hut voor de berekeningen van de koers, Eduard!" en ging met mijn lege mok de brug af. "Aye captain", hoorde ik hem zeggen. In de hut nam ik het journaal van Alex door en vouwde daarna de zeekaart van Flores open om de koers verder te bestuderen en bemerkte dat ik om 19.30 uur op 90° over stuurboord, het lichtbaken van Sangeang zou moeten passeren op ongeveer 4 km uit de kust. Onze huidige koers was goed, 93° oost-oost ten zuid op ongeveer 8° en 7 minuten zuiderbreedte. De KOALAS voer rustig verder door het water van de Flores Zee.

True colors

Toen ik daar in de hut zat, dacht ik plotseling aan de nationale vlag van de RMS die wij niet aan boord hadden. Binnen een aantal uur varen, zouden we namelijk in de territoriale wateren van de Zuid-Molukken zijn en daar wil ik de vlag tonen waar deze missie voor staat. Een soevereine staat met een eigen vlag. Aan boord lagen Nederlandse vlaggen (die dacht ik gezien te hebben), maar ik miste de kleur groen. Waar haal ik die vandaan? Hoe

kom ik aan die groene kleur? Ik moest groene stof zien te krijgen en de enige groene stof aan boord waren de KNIL-uniformen. Ik kreeg toen de idee om de groene stof van de groene legerbroeken van de KNIL-militairen te gebruiken, maar ik kon die jongens niet in hun 'Adams kostuum' laten rondlopen. Het past niet bij het vlagvertoon noch bij het aantreden. Met het probleem liep ik naar Matulesy en Wattimena en zei dat de Nederlandse vlaggen aan boord opgezocht moesten worden en dat er ook gezocht moest worden naar groene stoffen en naaigerei.

RMS vlag

Ik vertelde de RMS vlag uiterlijk over drie dagen te willen hebben om hem plechtig aan de mast op het achterdek te laten hijsen op het moment dat we de Zuid-Molukse wateren zouden binnenvaren. Ik nam hen beiden mee naar de hut. liet de zeekaart zien en legde hen uit dat wij omstreeks in de nacht van 24 op 25 juli 1950 de territoriale grens van de Repoebliek Maluku Selatan zouden binnenvaren. Dat was ongeveer 6 uur vóór het bereiken van het Zuid-Molukse eiland Wetar. Mijn vraag behoefde geen verdere uitleg, die was volledig begrepen. Matulesy zei: "Dat

is een mooie opdracht! We gaan eerst op onderzoek uit. Laat u het maar even aan ons over, ja?" Hij pleegde een kort overleg met Wattimena, die op zijn beurt plotseling appél commandeerde. Binnen twee minuten stond iedereen aan dek keurig aangetreden.

Korporaal Wattimena deelde de redenen mee voor het aantreden en gaf opdracht om vlaggenboek te zoeken voor het maken van de RMS vlag. Daarna gaf hij de opdracht 'ingerukt', waarop alle KNIL-militairen in ruim 2 en 4 doken om in hun plunjezak te zoeken naar groene textiel stoffen. Dit commando ging natuurlijk als een lopend vuurtje door het hele schip en binnen de kortste keren was iedereen druk aan het zoeken. Het leek alsof er aan boord de één-of-andere neurotische ziekte was uitgebroken. Ook de vrouwen waren in hun barang aan het snuffelen naar spelden, naalden en garen want zij begrepen wel, dat het aan elkaar zetten van alle repen stof aan hen zou worden opgedragen. Ook de naaidoos van mijn vrouw moest uit ruim 4 naar boven gehaald worden, wat weer een klusje voor Thomas was. Ik ging terug naar de brug om de resultaten af te wachten.

"Captain, ik heb nog een Nederlandse vlag in mijn plunjezak, die wil ik even gaan halen dan kan ik hem aan Wattimena geven. Ja graag Ed! Ga maar! Ik pak het roer wel over" zei ik enthousiast. Tahamata vloog zowat de brug af en was binnen tien minuten weer terug. "Ik heb de Nederlandse vlag bij korporaal Wattimena afgegeven, captain en ook mijn groene sportbroek van het KNIL! Alle beetjes helpen", zei ik lachend. Wattimena gaf na ongeveer een half uur opdracht om te verzamelen en iedereen kwam

luid lachend te voorschijn met een bundeltje onder de arm. Het resultaat was overweldigend. Matulesy stond halverwege de trap naar de brug en vroeg mij om even te komen kijken. Behalve de Nederlandse vlaggen (die keurig opgevouwen op een stapel lagen), lag de rest als een grote groene hoop op het dek. De berg stof loog er niet om:

- 9 Nieuwe groene leger overalls.
- 16 Groene leger sportbroeken.
- 12 Nederlandse vlaggen; het Rood-Wit-Blauw waar zij trouw aan waren geweest.

Het was nauwelijks te geloven, die Nederlandse vlaggen kwamen uit hun plunjezak. Zo hielden zij nog steeds in stilte van het hun zo vertrouwde dundoek, maar wisten toen nog niet dat zij waren verraden en verkocht door minister Hirschfeld en zijn 'Oost-Indisch blinde' volgelingen. Matulesy, Wattimena en alle anderen keken mij lachend en triomfantelijk aan. "Dit vind ik echt geweldig en dan binnen zo een korte tijd bij elkaar geharkt. Fantastisch", zei ik glunderend.

Intussen was het op het dek een 'volksoploop' geworden en ik vroeg: "wie weet de juiste afmeting van een RMS vlag?" "Kaptèn", zei mevrouw Leihitoe, "als wij 12 Nederlandse vlaggen hebben, zijn er ook 12 rode banen. Als wij 6 rode banen nemen voor één vlag (dat is dus 2/3 rood), dan kunnen wij er 2 vlaggen van maken, ja?" "Dat weet u goed, mevrouw Leihitu" zei ik. "Ik ben naaister geweest 'kaptèn'. Laat maar aan ons over, ja?" zei ze vriendelijk. "Komt wel goed, hoor". Oom Sapulette kwam met nog eens 5 vlaggen aansjouwen. Eén van Thomas, één van Johan 'Zeepoes' Saherlawan, één van Patti, één van Josef Kayadu en één van zichzelf. Ongelofelijk dat er zoveel Nederlandse vlaggen aan boord waren. Ik had ze in ieder geval niet in mijn bagage. Ik vroeg aan mevrouw Leihitoe: "U houdt dus meerdere blauwe banen over! Dan wil ik graag een blauwe wimpel met een witte rand van u hebben om bovenin de mast te hangen, zodat we kunnen zien waar de wind vandaan komt. De wimpel moet dan ongeveer 2 meter lang zijn.

Kunt u dat maken, mevrouw Leihitu?" "Ken wel 'kaptèn'! zei ze breeduit lachend, ik maak wel voor u 'kaptèn'!" "En de restanten zijn dan voor de seiners, misschien hebben zij nog enkele seinvlaggen nodig?" Mevrouw Leihitu zei verder: "En die twee banen groene stof voor de RMS vlaggen moeten dan maar van de sportbroeken gemaakt worden. Daar zijn er genoeg van, 'kaptèn'. Dan kunnen die 9 nieuwe overalls weer terug naar de eigenaren. Die kunnen ze op Ambon wel gebruiken in het leger", zei ze weer. "Prima geregeld mevrouw Leihitu", zei ik. Iedereen was blij en eensgezind en ook deze opdracht lag sterk in het verlengde van ons doel en smeedde een eenheid van de 'Ambonezen'.

Indië

Uit mijn dagboek van toen

Deel 26

Het is nog aardedonker als we met tien man op patrouille vertrekken naar de aangegeven plaats. Met luitenant Kok is afgesproken dat we om half een -halverwege het traject- met de auto weer worden opgehaald. Nu het nog donker is, lopen we het eerste stuk in colonne dicht achter elkaar over de weg. Zo nu en dan kan ik aan de rechterkant van de weg heel vaag een paar witgekalkte kamponghuisjes onderscheiden. Verder is er niets bijzonders te bespeuren. Tegen het ochtendgloren verlaten we de grote weg en trekken verder door de dichtere begroeiing langs de weg, om te voorkomen dat we worden opgemerkt. Enige tijd later komen we aan

bij het punt waar het pad zich naar alle waarschijnlijkheid moet bevinden. Het is inmiddels volop licht. Hoewel het zoeken naar het pad wel enige tijd in beslag neemt, kunnen we om acht uur aan de bestijging beginnen. Dat we niet het goede pad hebben gevonden, zou later pas blijken.

We boffen dat het nu droog weer is en dat het vannacht niet heeft geregend. De afgelopen twee dagen en nachten is er nogal wat regen gevallen. Aan het bandjirren (overstromen) van de rivier is dat dan ook duidelijk te zien. Het eerste gedeelte van het toch wel vrij smalle paadje is goed te belopen. Naarmate we hoger komen neemt het stijgingspercentage geleidelijk aan toe. Op

sommige steile stukken zijn door de bergbewoners treden uitgegraven om het terugglijden te voorkomen. Zo hier en daar moet je op handen en voeten naar boven zien te komen.

Op een hoogte van ongeveer vierhonderd meter houdt het struikgewas op en ontdekken we een kleine desa (dorp) bestaande uit hooguit acht huisjes, half verscholen tussen klapperbomen en bamboebosjes. Op het eerste gezicht ziet het er verlaten uit. Geen gebiaf van honden en geen rijst stampende vrouwen, welke geluiden je dikwijls hoort bij het naderen van een desa. Als we wat dichterbij komen, zie ik een al wat oudere man in gehurkte houding voor zijn huisje zitten. Hij schrikt wanneer

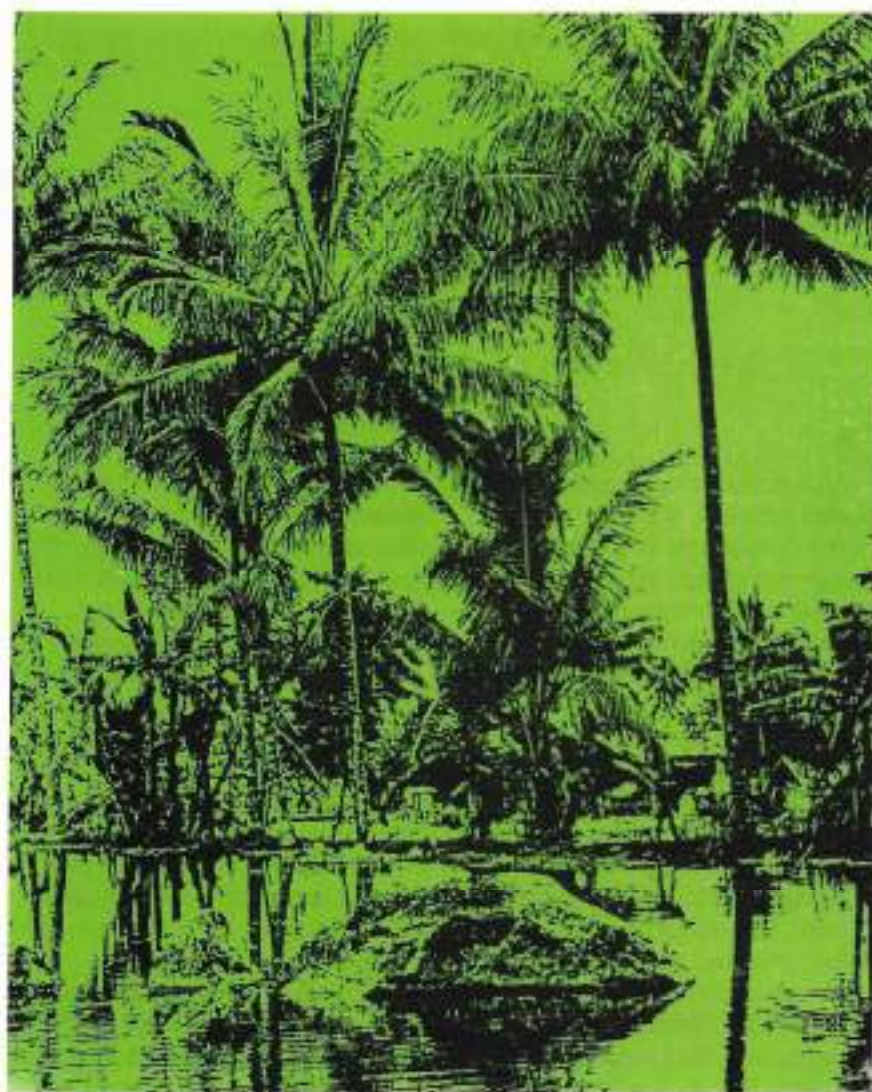
Op de achtergrond het bergterrein nabij Kajoe Tanam (februari 1949)

hij ons ziet en gaat direct staan als ik naar hem toekom. Dat hij van sirih-pruimen houdt, is duidelijk te zien ! Het rode speeksel loopt met straaltjes uit zijn mondhoeken. Terwijl de jongens de verschillende huisjes doorzoeken, probeer ik de man op zijn gemak te stellen en uit te vinden of er zich hier in de omgeving TNI-soldaten bevinden. Uit het gebrabbel van de man kan ik echter geen wijs worden. De enige zin die mij bekend voorkomt is: 'tidah mengerti' (ik begrijp het niet). Ook van de andere bewoners is er niemand die Maleis spreekt en ons kan inlichten. Vermoedelijk zijn het Minangkabauers, die in dit district veel voorkomen.

Na een korte rustpauze vervolgen we onze weg. Het paadje slingert zich met veel bochten verder naar boven. Het is er dichtbegroeid met hoog opstaand struikgewas en moeilijk te beklimmen. De meest effectieve wijze om een steile helling te beklimmen tonen ons de bergbewoners. Vele malen heb ik ze geobserveerd als ze met een zware last een steile helling beklommen. Diep voorovergebogen lopen ze dan ogenschijnlijk zonder al te veel moeite, met één hand steunend op een dijbeen en de andere arm voor het lichaam losjes heen en weer zwaaiend, naar boven.

Dat schijnt de beste manier van bewegen te zijn, die bovendien veel energie bespaart, de ademhaling vergemakkelijkt en tevens steun geeft aan de rugspieren. In de loop der tijd heb ik mezelf, bij het beklimmen van een steile helling, deze manier van lopen aangeleerd en ik moet zeggen niet zonder succes.

Boven op een bergrug, midden in een bos, rusten we een half uurtje uit van de vermoelenissen. Bij het bestuderen van mijn stafkaart, wordt het me niet goed duidelijk waar we ons nu exact

bevinden. Nergens zie ik een aanknopingspunt om me nader te oriënteren. Wat nu ? Heel even speel ik met de idee om dezelfde weg weer terug te gaan maar laat die gedachte snel varen, bang als ik ben dat de TNI ons misschien wel ergens in een hinderlaag ligt op te wachten. Eén van de eerste dingen die ik me heb aangeleerd is: neem in een gevaarlijk gebied nooit dezelfde weg terug. Maar al te veel patrouilles zijn op deze manier in de val gelopen, met alle gevolgen van dien.

Na een grondige verkenning van de omgeving besluiten we om het paadje, dat nu nog slechts alleen door het geoefend oog van een rimbocloper als zodanig te herkennen is, toch maar te volgen. Zo nu en dan doorvaden we een berggrivertje dat hoog uit de bergen komt. Ongemerkt wordt de bebossing

dichter en dichter en al gauw is er geen paadje meer te zien. We vorderen nu nog maar heel langzaam, aangezien er op het kompas gekapt moet worden. Soms zakken we tot aan de knieën weg in de modder. Het is inmiddels wel duidelijk dat we hier beslist niet op het spoor van de TNI-infiltranten zitten.

Henk van Vliet

SOBAT

Wel en Wee van 42 AAT

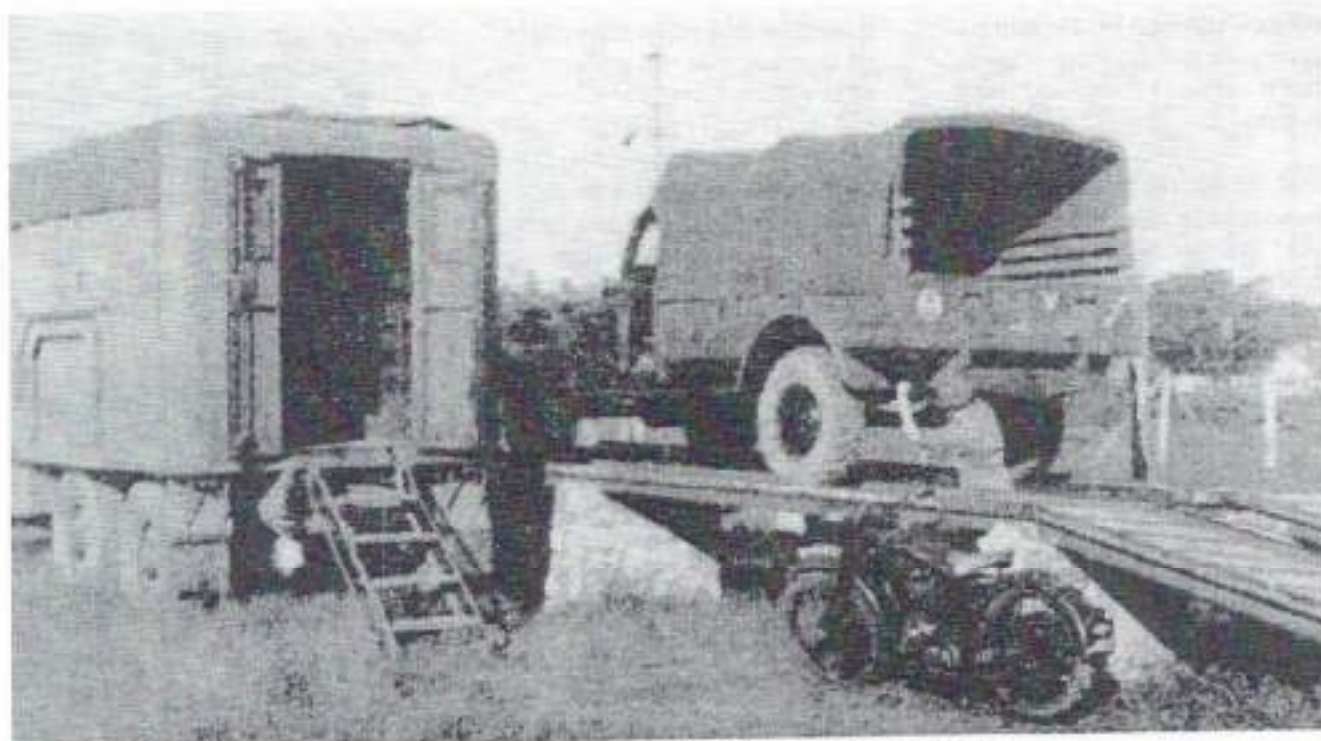
42e Brigade Transportcompagnie in Nederland en Nederlands-Indië

Deel II

Na die eerste echte opdracht op 6 mei konden -doordat steeds meer chauffeurs in het bezit kwamen van het rijbewijs en het wagenpark op sterkte kwam- de konvoien van 42 AAT over heel Oost-Java uitzwermen; vroeg of laat werden zij in wel haast elke plaats gesignaleerd, kijk maar eens naar het indrukwekkende lijstje van de plaatsen waarop zij onder andere reden: Modjokerto, Kertosono, Ngandjoek, Madioen, Ponorogo, Kediri, Toeloengagoeng, Blitar, Malang, Kepandjen, Pasoeroean, Probolingo, Lumadjang, Djember, Bondowoso, Banjoewangi, Patjiran, Babat, Bodjonegoro, Toeban, Tjepoe, Blera, geheel Madoera, Bankalan, Krampon, Pamekasan, Soemenep en Kalianget. Zelfs 12-daagse

konvoien en maandenlange detachementen in Java's uithoeken behoorden bij de rijstebrijberg waar 42 AAT zich welgemoed doorheen sloeg. Zaterdagmorgen 1 november 1949 heerste er een zeer gedrukte stemming in het kamp. 53 Wagens vertrokken onder persoonlijk commando van Kapitein De Boer naar Ngandjoek alwaar 48 wagens Fords Marmon Herrington en Fords Commercial overgegeven werden aan de TNI. Daar gingen hun wagens; zouden zij nu helemaal een wachtcompagnie gaan worden? Met ware vreugdekreten begroetten zij na hun terugkomst in het kampement 48 andere wagens (Chevrolet's) die de Leger Materieel Dienst tijdens hun rit naar Ngandjoek aan de

Werkplaatscommandant had afgeleverd. Zij zouden toch blijven rijden. Half december 1949 hield 32 AAT als zodanig op te bestaan. Deze compagnie was gedwongen de Kromhoutkazerne te ontruimen en werd in tweeën gesplitst, 37 AAT en 42 AAT werden elk met twee transportpelotons van de voormalige 32 AAT compagnie versterkt. Bij ons werden zij ingelijfd als C- en D-peloton en werden respectievelijk onder commando van adjudant-onderofficier Coevoet en luitenant Colijn in Lawang op het vliegveld "Schiphol" bij Singosari gedetacheerd. Nog vier maanden hebben deze oud 32 AAT'ers zo met onze compagnie het transportwerk gedeeld, totdat zij in maart 1950 (na 2,5 à 3 jaar

De eerste 'werkplaats'. Werken zowel in de tropenzone alsook in de moessonregens

tropendienst) naar Nederland konden vertrekken, uitbundig uitgeleide gedaan door onze 42 AAT die tien motorordonnansen de straat op stuurde om het konvooi waarmee zij naar Perak werden gebracht, veilig en vlot door de stad te loodsen. In april 1950 vertrok ook 37 AAT naar Nederland en vanaf dat tijdstip was 42 AAT de enige AAT compagnie die nog in Oost-Java bleef rijden, al werd gaandeweg haar actieradius sterk beperkt doordat de Nederlandse troepen bijna geheel Oost-Java ontruimden en daar dus haar diensten niet meer nodig hadden. Maar dichter bij de kazerne bleef er voorlopig toch nog genoeg te doen.

Het Werkplaatspeloton

Volgens kapitein J. Kluit, destijds de werkplaatscommandant van 42 AAT, neemt de werkplaats in een AAT compagnie dezelfde plaats in als een boom in de hondenwereld. Met andere woorden, steeds staan er klanten te dringen om er gebruik van te maken. De Territoriaal Verplegings- en Transport Officier (luitenant-kolonel Coumou), de

compagniescommandant en het transportbureau wilden steeds meer wagens in de 'running' hebben. Ook de pelotonscommandanten lieten zich niet onbetuigd en natuurlijk vonden de chauffeurs ook altijd dat hun wagen te lang in reparatie was.

De moeilijkheden van een mobiele werkplaats te velde waren niet gering. In het begin de openluchtwerkplaats in de Kromhoutkazerne met daar nog een minimum aan gereedschappen. De wagens die we kregen, kwamen van andere onderdelen en die gaven liever niet hun beste materiaal af. Dat hebben we dan ook ondervonden, maar we zijn dat te boven gekomen. We moesten er wel voor 'boksen', maar we zijn tenslotte in het bezit van gereedschap gekomen en de onderdelenpositie werd rooskleuriger. Het voertuigenpark werd aangevuld met spiksplinternieuwe Ford Marmons. Toen we het net zo'n beetje hadden gefikst, moesten juist wij (42 AAT) 48 wagens aan de TNI afstaan. In ruil kregen we voertuigen van een burgerinstantie (ook al

geen verbetering) en voertuigen overnemen van 32, 37, 101 en 102 AAT betekende steeds meer transpireren voor het werkplaatspersoneel. Bijna zeshonderd motorvoertuigen kregen we onder onze handen en ruim dertienhonderd reparatieopdrachten werden door onze werkplaats ontvangen en uitgevoerd. We hebben het samen voor elkaar gekregen. Volgens de meningen van de chefs konden anderen een voorbeeld nemen aan de werkkraft en discipline van het werkplaatspersoneel.

Geestelijke verzorging

Zij hoorden organiek natuurlijk niet bij 42 AAT, maar ze waren wel vaak bij ons en hoorden er op een aparte manier toch echt bij. Niet alleen in de kazerne waren ze bij ons, ook gingen ze -als dat kon- mee met de konvooien. Veel mannen van de compagnie hebben goede herinneringen aan de steun, de begeleiding en de gehouden diensten van aalmoezenier D.W. Blanken en veldprediker H.A.L. van der Linden.

Henk van den Berg

Grote schoonmaak was een vereiste vóór de inspectie

De wereld van Jan van der Steege

Tijdens de 2^e Wereldoorlog, in Nederlands-Indië en de periode erna

Deel 5

26 november

Tegen de middag was de trein op het station Haren/Ems in Duitsland. Daar werd men overgeleverd aan de Landwacht en Organisation Todt. Dit waren de zogenaamde brulnhemden. Ook veel opgepakte Rotterdamse politieagenten waren hierbij. Allen werden naar de Rooms Katholieke School geleid. Hier werd men verdeeld over de turnzaal en de bijgebouwtjes van de school. Ook werden er circa 250 gedeporteerden in een bioscoop ondergebracht.

27 november

Tot de kerstdagen was het elke dag aantreden voor de arbeidsinzet. Er werden loopgraven gemaakt onder leiding van de Landwacht en de Rotterdamse politie. Het werk schoot niet op want niemand had er plezier in. Jan van der Steege moest in het bos gemerkte bomen kappen ter versteviging van de loopgraven. Vooral traag werken! De opzichters waren redelijke boswachters, eentje lag vaak dronken van de zelfgestookte drank te slapen. Jan had stiekem geproefd toen deze opzichter sliep: vies! Maar de Duitsers eromheen met hun geweren waren klootzakken, volgens Jan.

Zo af en toe probeerden enkele arbeiders te vluchten maar meestal werden zij weer opgepakt. Op een avond stonden vier mannen op het plein met koffers. Die waren weer gepakt: de grensbewaking was streng.

Periode na 27 november 1944 in Duitsland en ontsnapping
Jan en Bob Jacques maken na 27 november spannende

momenten mee in het werkkamp en tijdens hun ontsnapping!

's Middags kwam er een grote gamel met een warm watertje er in, blauwige gloed: aardappelsoep waar weleens

Bob Jacques

Verzorging

Bob Jacques was nog steeds pikzwart. Je kon je nergens wassen en je had geen andere kleren. In het werkkamp was wel een buitenkraan met koud water, maar het vroom. Je had al die tijd je vuile kleren aan! Stik onder de luls! Je krabde je kapot!

een heel enkel spekje in dreef. Als je geluk had, dan had je één spekje in je kom. Meestal had je dat geluk niet... Verder alleen een soort warme rode koolsoep en 's avonds een stukje brood. Daar kon je niet op werken. Massa's gingen er dood door het harde werken met te weinig eten.

Eten scharrelen

Jan en Bob gingen er 's nachts vandoor op etensjacht. Een "schijterd" uit Kampen, Harm Plaket, 19 jaar, durfde nooit mee. Jan en Bob gingen door een sloot, waarin het water kulhoog stond, met hun laarzen er doorheen.

Een Duitse boerin sneed een keer een stuk roggebrood voor haar buik voor hen af. Dat aten ze snel op: meenemen kon niet, dat had haar kunnen verraden. Heel soms pakten ze wat mee voor de Kampenaar.

Daarna vonden ze een bakkersvrouw. Die kneep hem wel maar gaf hen elke nacht brood. Haar man was vermist aan het oostfront. Ze had een dochter (van ongeveer 20 jaar) die wat mank liep en een zoon van 12. Ze was bang dat die bij de Hitlerjugend zou moeten of ingezet zou gaan worden in de strijd tegen de geallieerden. Jan en Bob smokkelden dekens mee en gaven die aan de bakkersvrouw in ruil voor brood. Op een nacht werden ze betrapt en staande gehouden door een politieagent, die nogal dom was. Die vroeg steeds: "Sprechen Sie Deutsch?", en dan zeiden ze "Nein"! De agent dreigde dat hij hen zou "opbrengen", totdat er vliegtuigen overvlogen en hij er op zijn fiets snel vandoor ging om dekking te zoeken. Jan en Bob de andere kant op natuurlijk!

Ontsnapping

Ze hebben misschien zo'n 3,5 week in het werkkamp gezeten, 's nachts een volle maag gehaald en zijn daarna gevlucht. De bakkersvrouw zei: "Voor de kerst moeten jullie naar huis!". De vrouw wist hen de beste en kortste weg over de grens uit te leggen. Zo zijn ze een dag of 6 voor kerst 's nachts weggelopen, terug naar Nederland. Hun dekens hebben ze vóór vertrek ingeruild bij de bakkersvrouw. Zoals later bleek, gingen alle dwangarbeiders na kerst (op 28 december 1944) op de trein om ingelijfd te worden in het Duitse leger!

De ongeneeslijk zieken mochten naar huis en zo ook de Rotterdamse politie die te voet vertrok naar de Hollandse grens. Harm Plaket, die niet mee durfde te vluchten met Jan en Bob, is uiteindelijk aan het oostfront beland. Na de kerst (toen Jan en Bob al weg waren) werd men gedwongen in een Duits uniform te lopen en moest men helpen met munitie aanleveren voor het Duitse leger; bij treinen, bij afweergeschut, of op een trein mee Duitsland in. Slechte locomotieven werden vaak bij Zwolle gerepareerd.

Harm en vele anderen zijn later naar het oostfront gebracht in Duits uniform en moesten vechten tegen de Russen. Harm wist vlak voor de bevrijding het

Duitse uniform bij een boer te verwisselen voor boerenkleding en is zo teruggekomen. Anders had hij misschien nog in Rusland gezeten, opgebracht als nazi. Hij kwam dus na de bevrijding wel weer thuis in Kampen. Jan heeft hem daarna nauwelijks gesproken.

Vlucht

In het pikkedonker liepen Jan en Bob (met volle maag dankzij de bakkersvrouw) zo'n 18 à 20 km met alleen het licht van de maan en de sterren langs het kanaal, in een onbekende wereld. Op de vlucht schrokken ze van een donkere berg. Dit bleek een berg turven te zijn. Ze kwamen een fietser tegen. Schrikken! Het was gelukkig een Hollander die een liefje in Duitsland had. Geluk! Hij wist de weg doordat hij verkering in Duitsland had en zei: als je daar de grens over gaat, help ik jullie. Bij Rütenbrock gingen ze de grens over.

De volgende dag kwamen ze in Emmercompasuum en hebben daar overnacht bij een boer.

27e Herdenking bij Monument "De Deadenwacht" te Leeuwarden

Op woensdag 28 augustus 2019 werd voor de 27e keer in het Rengerspark te Leeuwarden -in aanwezigheid van ruim 400 personen- de jaarlijkse herdenking van de 168 uit Friesland afkomstige militairen, die in de periode 1945-1962 in Nederlands-Indië en/of Nieuw-Guinea zijn omgekomen, georganiseerd.

De erewacht dit jaar bestond uit een detachement van 44 Painfbat Johan Willem Friso uit Havelte. Het fanion van het voormalige OVW bataljon Friesland werd door een militair van het regiment Johan Willem Friso gedragen.

In zijn openingstoespraak deelde de voorzitter van de Stichting Indië-Monument Friesland, de heer G. van Klaveren, mede dat er als vervolg op zijn stelling in het openingswoord van de herdenking in 2018 "Hoe gaan wij in de toekomst verder met het organiseren van een jaarlijkse herdenking van de gesneuvelde Indië-militairen uit Friesland" zeer constructieve besprekingen zijn geweest met de besturen van VOMI

Friesland en de Stichting Veteranendag Friesland. In de gemaakte afspraken is o.a. vastgelegd dat de Stichting Indië-Monument Friesland haar herdenkingen op de oude voet blijft organiseren op de laatste woensdag van augustus en dat er geen bezwaar bestaat tegen het plan van de Stichting Veteranendag Friesland om ergens in het Rengerspark een Veteranenmonument op te richten.

Tot slot gaf de voorzitter van de stichting aan dat hij zijn functie als voorzitter na vijf jaar zal overdragen aan burgemeester W.R. Sluiter van Harlingen.

De commissaris van de Koning in de provincie Fryslân, drs. A.A.M. Brok, opende zijn herdenkingstoespraak o.a. met de woorden "Hier staat "De Wachter" die al jaren waakt over zijn 168 maten uit Friesland waarvan de namen vereeuwigd zijn in het graniet en die wij hier vandaag opnieuw herdenken. Zij gingen naar een land waarvan zij niet wisten wat ze daar zouden vinden". Hij eindigde zijn indrukwekkende toespraak met de woorden "Herdenken is

belangrijk en waardevol, voor nu en later".

Daarna bracht mevrouw T. Stiemsma-Walda haar gedicht "De Verre Oost" ten gehore. Na het signaal "Taptoe", een minuut stilte en het spelen en zingen van twee coupletten van het Wilhelmus volgde de kransen bloemlegging. Aan de voet van het monument werden door familie en nabestaanden ook veel bloemen gelegd. Namens de Stichting Indië-Monument Friesland werd vandaag om 12.00 uur plaatselijke tijd door tussenkomst van de Oorlogsgravenstichting een krans gelegd bij de monumenten op 5 Erevelden op Java in Indonesië.

De plechtigheid in Leeuwarden werd afgesloten met een defilé langs het monument. Het Frysk Seniorenorkest onder leiding van dirigent J. Hoekstra verzorgde tijdens deze herdenking de muziek. Een waardige en stijlvolle herdenking.

Jakob Hoogsteen

Indië-herdenking in de gemeente Hoeksche Waard

Op 20 september jl. heeft er een Indië-herdenking plaatsgevonden, die dit jaar tevens de Indië-herdenking was voor de gehele gemeente Hoeksche Waard.

De gemeente Hoeksche Waard is ontstaan na een gemeentelijke herindeling per 1 januari 2019.

De herdenking vond plaats bij het Indië-monument op de begraafplaats "De Essenhof" te Puttershoek.

Om 14.00 uur werden door luitenant-kolonel bd Theo Rump (voorzitter van VOMI Zuid-Holland en tevens ceremoniemeester) de waarnemend burgemeester van de gemeente Hoeksche Waard (de heer G. Veldhuijzen), nabestaanden, veteranen, genodigden waaronder drs. Martin Elands (Hoofd Kennis en Onderzoekscentrum van het Veteraneninstituut en tevens plv. directeur van het Veteraneninstituut), luitenant-kolonel J. Kleinkramer namens de Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht, aoJ Jonker en kpl Kelders als vertegenwoordigers van de Band Oud Strijders I Divisie "7 December", leerkrachten en leerlingen van Basisschool "De Pijler" uit Maasdam (die het monument hebben geadopteerd), leden van de muziekvereniging "MaasMuziek", het comité Indië-monument Binnenmaas, leden van de erewacht (o.l.v. de heer Roza), bestuursleden van VOMI Zuid-Holland en van de afdeling Zuid-Holland van de Bond van Wapenbroeders welkom geheten.

Als eerste spreker hield de burgemeester een mooie toepasselijke toespraak en noemde tot slot de namen van de op het monument vermelde militairen. Vervolgens was het woord aan de heer Elands die

zich al jaren verdiept in het wel en wee van de Indiëveteraan en daar verslag van deed. Hij heeft vanaf het jaar 2000 bij veel veteranen een interview afgenomen, deze interviews

De heer Rump eindigde de herdenking met een dankwoord aan alle aanwezigen en nodigde de burgemeester uit om het defilé langs het monument te openen.

bevinden zich in het archief van het Veteraneninstituut in Doorn. Daarna volgde de bijdrage van de leerlingen van "De Pijler" (dit jaar door het voordragen van zelf gemaakte gedichtjes).

Na het commando 'Geef acht' en het signaal 'Taptoe' volgde een minuut stilte en werden ter afsluiting twee coupletten van het Wilhelmus door muziekvereniging "MaasMuziek" gespeeld. Hierna vond de krans- en bloemlegging plaats.

Daarna volgde een informeel samenzijn in de aula van de begraafplaats. Het was een indrukwekkende herdenking.

De initiatiefnemers van deze herdenking waren de comitéleden J.J. Wieringa, J.P. Slabbekoorn en H.W. Monen.

*Ger de Jong
Erevoorzitter VOMI Zuid-
Holland*

Eerbetoon aan Coosje Ayal

Het Ridderkerkse college heeft besloten een straat te vernoemen naar Coosje Ayal. Coosje woonde destijds in de Talmastraat. In deze wijk zijn alle woningen gesloopt en er wordt nu een nieuwe wijk gebouwd, één van de straten

Coosje Ayal

krijgt het naambordje "Coosje Ayal (1926-2015)".

Coosje is vele jaren lid geweest van de VOMI Zuid-Holland en was een trouwe bezoeker van onze bijeenkomsten en de Ridderkerkse veteranendagen. Zij heeft zelfs een keer tijdens de Nederlandse Veteranendag in Den Haag haar geschiedenis van de verzetsgroep in de jungle van de 'Vogelkop' van Nieuw-Guinea mogen vertellen.

Coosje overleed op 28 maart 2015 op 88-jarige leeftijd en werd op 3 april van dat jaar met militaire eer begraven op de Algemene Begraafplaats "Vredehof" in Ridderkerk na een indrukwekkende herdenkingsdienst in de Laurenskerk te Rotterdam. Coosje was een verzetsstrijder in de 'Vogelkop' van Nederlands Nieuw-Guinea. Na de Japanse inval in 1942 begon haar guerrillastrijd samen met een

groep KNIL militairen. Van deze groep (die uit een zeventigtal personen bestond) heeft Coosje het met zeventien personen overleefd. De strijd tegen de Japanners heeft bijna drie jaar geduurd.

Coosje werd na terugkeer korporaal bij het Vrouwenkorps van het KNIL (Koninklijk Nederlands Indisch Leger). Voor haar dappere optreden heeft Coosje de volgende onderscheidingen ontvangen: het Kruis van Verdienste, het Verzetsherdenkingskruis, het Ereteken voor Orde en Vrede en het Mobilisatie-Oorlogskruis. Zij was ook draagster van het Draaginsigne Gewonden en het Draaginsigne Veteranen. De onthulling van de straatnaam zal plaatsvinden na het voltooien van de nieuwe wijk.

*Ger de Jong
Erevoorzitter VOMI Zuid-
Holland*

Oproep

Beste mensen,

Mijn naam is Charisma Bijlefeld en ik ben op zoek naar informatie over mijn vader (Jan Bijlefeld) die in de jaren na de Tweede Wereldoorlog voor drie jaar uitgezonden is geweest naar het toenmalig Nederlands-Indië. Omdat ik maar zeer weinig informatie heb over mijn vader uit die periode, zou ik graag willen weten wanneer en vooral ook waar hij in Nederlands-Indië is geweest. Wat ik weet is dat hij in een kamp heeft gezeten, waar mensen zaten voor hun eigen veiligheid en dat hij vooral binnen dat kamp verbleef om die mensen van hun onveilige situatie af te leiden door middel van het organiseren van activiteiten (zie middelste foto). Tevens was hij -dacht ik- chauffeur. Wat betreft de andere twee foto's; mijn vader is de man met de bril en naast hem zijn jongere broer, die -voor zover ik weet- op een andere plaats gelegerd was. Mijn vader was destijds woonachtig in de stad Groningen en hij is geboren op 11 mei 1926.

Ik zou het heel fijn vinden wanneer er mensen zijn die mij meer informatie over mijn vader zouden kunnen verstrekken.

Mijn gegevens zijn bekend bij de hoofdredacteur van dit blad. Gaarne reacties naar hem toezenden via e-mail: theorump@gmail.com

Verenigingsnieuws

Zuid-Holland

Wvd. secretaris
Mevr. D.P. van Genderen
Vlaamsestraat 11
3332 EM Zwijndrecht
Tel. 078-6195902
E-mail: igen@online.nl
Soc. Comm. I:
Tel. 078-6195902
Soc. Comm. II:
Tel. 010-4340970

Reünie 2019

Met bijna 100 deelnemers hebben we op 19 september jl. weer een fantastische reünie kunnen houden. Een en ander werd mede mogelijk gemaakt door een financiële ondersteuning van het VFONDS.

Nieuwjaarsbijeenkomst 2020

Deze bijeenkomst wordt gehouden op dinsdag 14 januari a.s. in de Van Ghentkazerne te Rotterdam / Gebouw "De Maasbruggen" / Van Ghentzaal. Inloop vanaf 13.00 uur, aanvang 13.30 uur, einde 16.00 uur. In verband met de verscherpte toegangscontrole tot de kazerne dient u zich voor deze bijeenkomst vooraf

aan te melden bij de secretaris van VOMI Zuid-Holland. Zonder aanmelding vooraf krijgt u geen toegang tot de kazerne. Zie hiervoor ook de brief die u onlangs heeft ontvangen te samen met de acceptgirokaart voor de betaling van de contributie 2020.

Algemene Ledenvergadering 2020

Deze Algemene Ledenvergadering (ALV) wordt gehouden op donderdag 16 april 2020 in zalencentrum "Hemelsblauw" in Honselersdijk, Poeldijksepad 1 (tel. 0174-625225).

Het bestuur ontvangt u graag vanaf 10.30 uur, de vergadering begint om 11.00 uur. In de pauze serveren we een kopje soep met een broodje. De agenda en overige vergaderstukken worden u op verzoek toegezonden. U kunt deze stukken t.z.t. opvragen bij de secretaris. **Er moet in deze vergadering een belangrijk besluit worden genomen. U komt toch zeker ook?**

Friesland

Secr. H. Moorlag, Offemar 48,
8939 CM Leeuwarden
Tel. 058-2800048
E-mail:
henk.moorlag@hotmail.com
Soc. Comm. Tel. 0514-522107

Ter afsluiting van het jaar hebben we op 8 oktober jl. onze laatste bijeenkomst van 2019 gehouden op Vliegbasis Leeuwarden. Er hadden zich 50 personen aangemeld en het was als vanouds weer een heel gezellige middag. De heer Boonstra van het Skutsjemuseum kon ons op een boeiende manier het verhaal -met voorbeelden- over het Skutsjesilen laten horen en zien. Het was bijna net zo spannend als op de echte Skutsjesilen. Toevallig was er in de zaal ook iemand die op een Skutsje is geboren en groot gebracht. Het was een zeer krappe bedoening als je met een gezin hier op moest vertoeven, maar zo waren er vroeger meer dingen waar we ons nu geen voorstelling van kunnen maken. We hebben het geheel afgesloten met de ons vertrouwde nasi maaltijd. Veel dank aan de staf van de Vliegbasis voor de genoten gastvrijheid.

In uw agenda kunt u alvast noteren dat op vrijdag 10 april 2020 onze Algemene Ledenvergadering zal worden gehouden in "t Haske" te Joure. Kom hier met zo veel mogelijk leden naar toe, want het gaat over het voortbestaan van VOMI Friesland. Een uitnodiging hiervoor volgt te zijner tijd.

Verder wensen wij elkaar nog een goed laatste stukje 2019 en wensen wij onze leden veel sterkte bij het ouder worden.

Binnenland

Secr. K.J. Orsel
Van Hobokenhaven 63
2993 HH Barendrecht
Tel. 0180-611612
E-mail: klaasorsel@live.nl
Soc. Comm. Tel. 0341-254231
E-mail:
ppg.gommers@kpnmail.nl

Contactpersonen voor de regio
Overijssel zijn de heren
J. Oldenbewing (0572-358947)
en A.W. Scholten (038-4216205).

Contactpersonen voor de regio Utrecht / 't Gooi zijn de heren A. Mouwen (030-6951179) en R.L. Dorrestijn (06-45652874).

Contactpersonen voor de regio Noord-Brabant Oost zijn de heren F. Heidendaal (040-2025055) en H. Withoos (040-2534660).

Contactpersonen voor de regio Noord-Brabant West zijn de heren A. Roodenburg (0165-323490) en P.N. Welten (0165-312816).

Contactpersonen voor de regio De Veluwe zijn de heren F.T. Dürst Britt (0578-691646) en A.F. Steenkist (0341-425201).

Van de penningmeester

Nog maar een paar weken en dan is het 2020. Gelet op de ervaringen van dit jaar uw aandacht voor het betalen van de contributie voor het jaar 2020. **Contributie gaarne te voldoen vóór 31 januari 2020.**

Deze contributie is wederom vastgesteld op € 15,00 over te maken op bankrekeningnummer NL88 ABNA 0474 0840 51 t.n.v. VOMI Binnenland o.v.v. 'Contributie 2020'.

Regio Overijssel

Het Kerstdiner van deze regio wordt dit jaar gehouden op woensdag 18 december 2019 wederom in hotel restaurant "De Viersprong" in Nieuwleusen, Burg. Backxlaan 2. Ontvangst vanaf 11.30 uur en om 12.30 uur gaan we aan tafel. Kosten bedragen € 20,00 per persoon, te voldoen op bankrekeningnummer NL88 ABNA 0474 0840 51 t.n.v. VOMI Binnenland o.v.v. 'Kerstdiner 2019'.

Regio Utrecht / 't Gooi

De kerstmaaltijd wordt in samenwerking met de afdeling Utrecht van de Bond van Wapenbroeders gehouden en

wel op vrijdag 13 december 2019 op de Kromhoutkazerne (gebouw V06 - 1 Bar) te Utrecht. Aanvang 14.00 uur, einde 17.00 uur. Parkeergelegenheid is in de nabijheid van gebouw V06. Denk aan uw legitimatiebewijs. Nadere informatie bij de heer A. Mouwen, tel. 030-6951179.

Regio Noord-Brabant Oost

De reünie in 2020 is op donderdag 7 mei op de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot. Ontvangst vanaf 10.00 uur, 14.00 uur rijstmaaltijd, einde reünie 16.00 uur. De kosten zijn € 10,00 per persoon, te voldoen op bankrekeningnummer NL88 ABNA 0474 0840 51 t.n.v. VOMI Binnenland onder vermelding van 'Reünie NBO met uw naam en telefoonnummer'.

Aanmelden kan tot 1 mei 2020.

Vergeet uw legitimatiebewijs niet mee te nemen naar de reünie. Contactadressen zijn de heren F. Heidendaal (fritsheidendaal1938@gmail.com of tel. 040-2025055) en H. Withoos (harryent@veteranen.nl of tel. 040-2534660).

Regio Noord-Brabant West

Voor 2020 hebben we voorlopig een tweetal bijeenkomsten gepland.

Op woensdag 29 januari en woensdag 1 april worden deze bijeenkomsten gehouden op de Engelbrecht van Nassaukazerne, Parabaan 10, 4706 CN Roosendaal. Aanvang 13.30 uur.

Het is de bedoeling ook een zomer-reünie te houden, echter de datum hiervoor is nog niet vastgesteld en zal later worden gecommuniceerd.

Limburg

Secr. M.E.H. Dols
Heerlenerweg 47
6132 CL Sittard
Tel. 046-4522739
Mobiel: 06-10660039
E-mail: marlie.dols@home.nl
Soc. Comm. Tel. 077-3822592

Het jaar 2019 ligt bijna achter

ons en 2020 staat voor de deur, waar blijft de tijd! Helaas zijn ons ook dit jaar weer sobats ontvallen. Dat zij rusten in vrede.

Een aantal leden heeft het lidmaatschap opgezegd en jammer genoeg hebben we ook leden moeten uitschrijven vanwege het niet betalen van de contributie.

Op 14 november jl. werd er door enkele leden deelgenomen aan de herdenkingsplechtigheid bij het Monument van Verdraagzaamheid in de gemeente Leudal.

Voor 2020 heeft het bestuur een aantal bijeenkomsten en een reünie op stapel staan. Alle bijeenkomsten zijn in Kessel-Eik en over de data zult u z.s.m. worden geïnformeerd. We hopen dat u het komende jaar in goede gezondheid bij onze activiteiten aanwezig zult zijn.

Mocht u de contributie voor 2020 (€ 15,00 p.p.) nog niet hebben voldaan, dan volgt hier het bankrekeningnummer waarop de contributie betaald kan worden: NL16 INGB 0006 7297 86 t.n.v. VOMI Limburg o.v.v. 'Contributie 2020'.

Rest ons u een 'goei Roetj's' toe te wensen en tot ziens in 2020

Drenthe/ Groningen

Secr. Frans van Dreumel
Oude Hof 16
8435 XR Donkerbroek
Tel. 0516-491953
E-mail:
f.j.vandreumel@outlook.com

Veteranendag 2019

Op 11 september jl. hadden we met 35 belangstellenden onze jaarlijkse veteranendag in de Johan Willem Frisokazerne te Assen. Met een delegatie van 20 personen hebben we bij de herdenkingsplaquettes

de gevallen in voormalig Nederlands-Indië herdacht met een minuut stilte en door het leggen van een bloemstuk. Het bloemstuk werd dit jaar gelegd door mevr. Holman.

Om 13.00 uur stond de 'blauwe hap' gereed en rond 15.00 uur keerden de eersten weer hulswaarts. Het was een mooie bijeenkomst en zeker de moeite waard om het volgend jaar weer te organiseren.

Nieuwjaarsdiner 2020

Woensdag 8 januari 2020 in zalencentrum 'De Aanleg' in Deurze. We beginnen om 10.00 uur, u wordt o.a. getrakteerd op koffie met kniepertjes en rollegies. We gaan rond 12.00 uur aan tafel voor een driegangendiner en de dag wordt weer afgesloten met een verloting. Het meenemen van een prijsje voor deze verloting wordt zeer op prijs gesteld. Bijdrage voor deze dag is € 5,00 per persoon, over te maken op bankrekeningnummer NL50 INGB 0005 4665 25 ten name van VOMI Drenthe/Groningen o.v.v. Nieuwjaarsdiner. Sluiting aanmelding en betaling is uiterlijk 30 december 2019.

Heeft u nog vragen, bel dan met uw secretaris Frans van Dreumel, tel. 0516-491953 of 06-4343126+.

Zeeland

Secr. M.J. Boogaard
Van Raaltestraat 97
4384 GD Vlissingen
Tel. 0118-418641
E-mail: papua@zeelandnet.nl

Herdenking in Terneuzen

Vrijdag 30 augustus jl. werd tijdens de herdenking bij het Oost Indië Monument in Zeeuws-Vlaanderen voor de 35 gesneuvelde Indië militairen en een Nieuw-Guinea militair namens het bestuur van VOMI Zeeland een bloemstuk gelegd door de heren F.J.F. Smoorenburg en M.J. Boogaard. De toespraak dit jaar werd gehouden door burgemeester J.F. Mulder van de gemeente Hulst. Ook hier een sterk teruglopend aantal VOMI leden.

Veteranenbivak Vlissingen

Op vrijdag 4 oktober jl. werd door de Nationale Ombudsman (tevens Veteranenombudsman), de heer mr. R.F.B. van Zutphen, een bezoek gebracht aan het Veteranenbivak in Vlissingen. Hij had zelfs nog even tijd om gezellig bij te praten en om te kegelen (zie foto's).

Algemene Ledenvergadering 2020

Deze zal plaatsvinden op woensdag 25 maart 2020 in Hotel Van der Valk te Goes. Dit zal mogelijk de laatste Algemene Ledenvergadering van VOMI Zeeland zijn. De contributie voor 2020 blijft zoals in voorgaande jaren € 15,00. Gelieve dit bedrag z.s.m. te voldoen op bankrekeningnummer: NL20 INGB 0000 5298 62 o.v.v. "Contributie 2020".

Het bestuur wenst u Prettige Kerstdagen en een goed en gezond 2020.

In Memoriam

Met grote eerbied en in gepaste vorm brengen wij een laatste Ere-saluut aan:

Naam	Voortl	Woonplaats	Onderdeel
Avesaat,	G.	Enter	
Besten, den	A.D.	Gorinchem	1-6 RVA
Bolma,	D.	Hanover, Ontario, Canada	5 RS
Brood,	M.P.M.	Oudenbosch	5-3 RI
Brujine, de	W.	Yerseke	5-3 RI
Camfferman,	C.	Zaandam	
Dekker,	J.N.	Avenhorn	
Dijck, van	C.M.	Someren	Staf U-Brigade
Dijk, van	J.	Purmerend	
Engelen,	W.	Lunteren	2 MiBat
Göbel,	H.W.J.	Assen	5-1 RI
Gorsseel, van	L.H.	Bathmen	IBW
Hagen,	Th.	Ankeveen	3-8 RI
Halteren, van	J.G.Th.	Amsterdam	51 AAT
Hermans,	B.E.	Herten	8 RVA
Hoogland,	J.	Rotterdam	2-12 RI
Jong, de	I.	Drachten	4-1 RI
Ketelaars,	A.J.H.	Rotterdam	1 Vbdafd "7 Dec" Div
Kijl,	W.F.	Wilhelminaoord	8 RVA
Kokke,	A.C.	Roosendaal	5-7 RI
Krukland,	L.D.	De Meern	1-42 RVA
Linde, van der	G.F.	Voorburg	5-2 RI
Pegels,	A.P.	Arnhem	10 GVC
Siebring,	R.A.	Kelowna, BC, Canada	1-1 RI
Slort,	J.	Den Helder	4-8 RI
Sonnema,	A.	Kollum	3 GRPI
Trigt - van Strien, van Mevr.	C.	Halsteren	MGD
Vastrick,	A.	Almelo	
Verhaagen,	J.H.	Zutphen	2-13 RI
Verschuur,	J.	Leidschendam	6-3 RI/4 13 BI
Vink - Bosman, Mevr.	W.M.	Alphen aan den Rijn	
Visbeen,	J.M.H.	Diepenhelm	
Wakeren, van	G.	Veenendaal	KLu NNG
Wegman,	N.H.	Delfzijl	

Met ons aller welgemeend medeleven en dat de liefde en de warmte van uw naasten U de moed en kracht geven dit zware verlies te dragen.

SOCIAAL COMMISSARISSEN

**Voorzitter/secretaris Sociale Commissie
Budgethouder Fonds Sociale Zorg (FSZ)**
Theo H.A. Rump
Albatrosstraat 14
2352 EG Leiderdorp
Tel. 071-5416936
E-mail: Theorump@gmail.com

Coördinator monumenten
Ger de Jong
Rozenlaan 41
2995 AS Hoarjansdam
Tel. 078-6771902

SOCIAAL COMMISSARISSEN

Drenthe-Groningen

Frans van Dreumel
Oude Hof 16
8435 XR Donkerbroek
tel. 0516-49 19 53
f.j.vandreumel@outlook.com

Friesland

Hans N. Blom
Tjake v.d. Walstraat 24T
8723 CA Koudum
tel. 0514-52 21 07

Limburg

H.A.M. van Haeff
Past. Stassenstraat 44
5921 CV Venlo
tel. 077-3822592
hemenvanhaeff@online.nl

VOMI Binnenland

Paul P.G. Gommers
Alb. Neuhuyslaan 23
8072 HJ Nunspeet
tel. 0341-254231
ppg.gommers@kpnmail.nl

Regio Noord-Brabant

West
De heer P.N. Witten
tel. 0165-312816

Zuid-Holland

W.A.J.K. (William) Roza
Heemraadstraat 9
3131 VG Vlaardingen
tel. 010-4340970
w.roza3@kpnplanet.nl

Noord-Holland

Nico Baan
Molenwerfslaan 58
2103 TE Heemstede
tel. 023-5283997
nbaan@kpnmail.nl

Zeeland

Marcel J. Boogaard
Van Raaltestraat 97
4384 GD Vlissingen
tel. 0118-418641
papua@zeelandnet.nl

Regio Overijssel

De heer J. Oudenbeuving
tel. 0572-358947

Regio De Veluwe

De heer F.T. Dürst Brit
tel. 0578-691646

Mevr. D.P. (Ineke)
van Genderen
Vlaamsestraat 11
3332 EM Zwijndrecht
tel. 078-6195902
igan@online.nl

Regio Utrecht't Gooi

De heer A. Mouwen
tel. 030-6951179

Regio Noord-Brabant

Oost
De heer F. Heidendal
tel. 06-49229197

FONDS SOCIALE ZORG

Budgethouder Theo H.A. Rump, adres zie boven

VOMI (Noord Veluwe/Oostelijk Flevoland)

Paul P.G. Gommers
Alb. Neuhuyslaan 23
8072 HJ Nunspeet
Tel. 0341-254231
E-mail: ppg.gommers@kpnmail.nl

SOCIALE COMMISSIE VOMI Fonds Sociale Zorg

Draag bij aan de herkenbaarheid van de VOMI en draag daarom ons borstembleem en de VOMI stropdas bij alle officiële VOMI gelegenheden.

Artikelen zijn te verkrijgen via de VOMI stand of via bestelling:

VOMI Borstembleem	€ 11,00	VOMI manchetknopen, per paar	€ 10,00
VOMI Stropdas donkerblauw/ donkerrood	€ 11,50	Draaginsigne Veteranen (Klein model)	€ 8,00
VOMI Condoleancekaart	€ 1,25	OVW draaginsigne met surete vergulde en inclusief ministeriële beschikking	€ 7,50
Draagspeld Witte Anjer	€ 2,50	1.50 meter rood, wit, blauw lint (met opdruk VOMI en logo)	
Demobilisatie speld (zilver, origineel)	€ 8,00	voor opmaak bloemstukken	€ 9,00 per lint
VOMI kruidenbitter	€ 10,00		
Speld met VOMI logo (goudkleurig)	€ 5,00		
VOMI-cap	€ 10,00		
VOMI pillendoosje	€ 2,50		
VOMI pennenset	€ 12,50		

Prijzen zijn per stuk en bij elke bestelling worden voor verzending de portokosten berekend.

De artikelen zijn te verkrijgen in de VOMI stand of bij:

Theo Rump, Albatrosstraat 14, 2352 EG Leiderdorp, tel 071-5416936.

Via @mail: theorump@gmail.com

Budgethouder: Rekeningnummer NL61 INGB 0006 1318 44 ten name van VOMI Nederland/Fonds Sociale Zorg te Leiderdorp